

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **T. D. P.**, narozen „X“,
státní příslušnost „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. „X“, E. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. „X“, E. č. „X“, jímž bylo o žádosti žalobce ve věci udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil okolnosti týkající se změny soukromého a rodinného života žalobce a nezohlednil skutečnost, že žalobce měl v České republice partnerku, s níž v době řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu nežil a dále skutečnost, že se žalobce staral o svou dceru, která byla v době řízení těhotná a následně zatížená starostí o novorozené dítě, přičemž tyto skutečnosti nebyly pro žalovaného azylově relevantní. Takový postup žalovaného je dle názoru žalobce v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015-24, z něhož vyplývá, že zásah do rodinného a soukromého života žalobce by mohl představovat výjimečně důvod pro udělení doplňkové ochrany. Dle žalobce bylo povinností správních orgánů vyhodnotit, zda uvedené skutečnosti jsou novými okolnostmi, či zda již byly posuzovány v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Trval na tom, že těhotenství jeho dcery je novou skutečností. Rovněž trval na tom, že existence vztahu s novým partnerem nemůže být považována za skutečnost, kterou již správní orgán posuzoval v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, neboť každý jednotlivý partnerský vztah je nutno posuzovat individuálně.
3. Vedle toho žalobce namítal, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu a neuvedl materiály, z nichž při vyhodnocení situace v zemi původu v době řízení o první žádosti žalobce vycházel. Žalobce odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, a uvedl, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností, když se omezil toliko na konstatování, že situace ve Vietnamu se v době od žalobcem první podané žádosti nezměnila, přičemž vycházel pouze z materiálů týkajících se současné situace ve Vietnamu, ovšem nezmínil žádné materiály, které by dokládaly situaci ve Vietnamu v době první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak dle názoru žalobce nemohl provést řádně porovnání situace v zemi původu.
4. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě. Pripomněl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Žalovaný dále popsal průběh správního řízení, a to ode dne podání první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. K žalobní námitce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil okolnosti týkající se změny soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný uvedl, že důvodem podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem byla skutečnost, že soud zamítl jeho žádost o prodloužení pobytu. Protokol k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s žalobcem proveden nebyl, neboť se jednalo o opakovanou žádost a vzhledem k žalobcem tvrzeným důvodům opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neshledal žalovaný provedení pohovoru nutným, neboť o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti. Skutečnosti týkající se změny soukromého a rodinného života žalobce (jiná družka a těhotná dcera), které jsou hlavní žalobní námitkou, žalobce doplnil až v rámci úkonu seznámení se s podklady rozhodnutí, při němž žalobce prohlásil, že ke své žádosti o mezinárodní ochranu nechce uvést žádné další skutečnosti, pouze doplnil, že má dospělou dceru, která uzavřela sňatek s českým občanem, je těhotná, má však obchod, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proto by chtěl zůstat, aby dceři vypomáhal. Žalovaný poukázal, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany tíží žalobce (žadatele) břemeno tvrzení a břemeno důkazní, k tomu žalovaný odkázal na četnou ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a podotkl, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany.

6. Žalovaný rovněž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 9 Azs 248/2016, v němž se uvádí, že v případě posuzování toho, zda je žádost nepřipustná dle § 10a písm. e) zákona o azylu, není povinností správního orgánu zabývat se rodinnou situací žadatele, neboť tvrzení o existenci rodinných vazeb je z hlediska posouzení přípustnosti opakované žádosti dle § 11a odst. 1 zákona o azylu zcela irrelevantní.
7. Skutečnost, zda dojde k zásahu do soukromého či rodinného života žalobce, je dle názoru žalovaného třeba posuzovat v řízení o správním vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a nikoliv v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kdy nepříznivý výsledek není spojen s bezprostřední nutností opustit území České republiky. K tomu žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z ní dovedl žalovaný, že o povinnosti státu respektovat volbu země pobytu lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, „má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území ČR narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě“ (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018, č. j. 6 Azs 207/2017-47). V dané věci však žalobce dle žalovaného žádné takové zásadní skutečnosti netvrdil.
8. Žalovaný dále uvedl, že při posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel zejména z výpovědi žalobce a z informací, shromážděných správním orgánem v průběhu řízení, týkajících se politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu, které jsou součástí správního spisu. Žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své zemi pronásledován z azylově relevantních důvodů nebo, že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany až téměř po 15 letech svého pobytu na území České republiky, druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal až poté, kdy neuspěl u Nejvyššího správního soudu s kasační stížností ve věci první jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce po celou dobu pobýval na území České republiky nelegálně a obě žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly cíleny na prodloužení jeho pobytu na území České republiky. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, v němž se uvádí, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
9. . V případě žalobce se tak dle žalovaného jednalo o jednoznačné obcházení zákona o pobytu cizinců. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně ve vyjádření k žalobě souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní přezkum situace žalobce, a to na základě první žádosti, byl proveden rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 12. 2015, č. j. „X“, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné formě. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2016, č. j. 49 Az 6/2016-19, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 Azs 10/2017-26, odmítnuta. Žalobce podal dne 28. 6. 2017 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Jako důvod podání opakované žádosti uvedl, že soud zamítl jeho žádost o pobyt, a proto mu neprodloužili pobyt. Až při seznámení s podklady rozhodnutí dne 3. 7. 2017 žalobce doplnil, že má dospělou dceru, která uzavřela sňatek s českým občanem. Dcera byla v jiném stavu a za měsíc se jí mělo narodit dítě. Dcera má obchod, ale její manžel to neumí. Žalobce by zde chtěl zůstat, aby jim mohl pomáhat. Dále uvedl, že má v České republice vietnamskou přítelkyni, která má v České republice trvalý pobyt. Žalovaný dne 25. 7. 2017 vydal rozhodnutí č. „X“, kterým rozhodl o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, toto rozhodnutí však bylo na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2017, č. j. 60 Az 47/2017-68, zrušeno pro vady řízení, neboť žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce je právně zastoupen, a neumožnil zástupci žalobce nahlédnout do spisu. Následně po provedeném řízení bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
13. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (dostupný na www.nssoud.cz), vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

14. Z poskytnutých údajů k druhé žádosti žalobce ze dne 3. 7. 2017 o mezinárodní ochranu soud zjistil, že žalobce je národnosti nebo etnické příslušnosti kinh, není žádného náboženského vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nebyl politicky aktivní a nezúčastňoval se politických akcí. Dále žalobce uvedl, že je rozvedený a má tři dospělé děti. Do České republiky přicestoval letecky z Hanoje přes Frankfurt v roce 2000, tehdy měl české vízum, od té doby žije v České republice. V roce 2015 žádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, která mu však udělena nebyla, jinde o mezinárodní ochranu nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že je zcela v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že soud zamítl jeho žádost o pobyt, který žalobci nebyl prodloužen, proto musel požádat o azyl. Žalobce uvedl, že jiný důvod žádosti o mezinárodní ochranu neměl. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný při hodnocení politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu vycházel z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2017 – Vietnam ze dne 20. 4. 2018 a z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vietnam ze dne 24. 8. 2018.
15. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žalovaný žalobce dne 3. 10. 2018 podle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění, (dále jen „správní řád“) seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž po seznámení se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci ve Vietnamu, se žalobce nevyjádřil, jejich doplnění nenavrhoval, ačkoliv právní zástupce žalobce uvedl, že se k podkladům vyjádří ve lhůtě 1 týdne, tj. do 10. 10. 2018. Žalovaný poté posoudil důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu s předchozí žádostí žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žalobce oproti původní žádosti neuváděl žádné nové skutečnosti, novou skutečností z pohledu žalobce bylo pouhé tvrzení, že má v České republice družku a dospělou těhotnou dceru.
16. Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
18. Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 06. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64 (dostupný na www.nssoud.cz), podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřípustnou.

20. Dle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
21. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
22. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42 (dostupný též na www.nssoud.cz): „se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“ V daném případě žalobce v původní žádosti o azyl ze dne 20. 8. 2015 uváděl jako důvod snahu o legalizaci svého pobytu poté, co mu nebylo prodlouženo povolení k trvalému pobytu, dalším důvodem byly rodinné vazby na území České republiky. Prakticky shodné důvody však uvedl i ke své druhé žádosti dne 3. 7. 2017.
23. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů a z jeho odůvodnění je nepochybné, že se porovnáním azylových řádně námitek zabýval. Neshledal však žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti. Na straně 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl: „... jmenovaný uvádí naprosto stejné motivy své neochoty vrátit se do Vietnamu, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci pobytu poté, co mu nebylo prodlouženo povolení k pobytu, a soukromé a rodinné vazby na území ČR, tedy že má zde družku a dospělou dceru.“ Žalovaný se tedy výslovně zabýval porovnáním předchozích důvodů žádosti o mezinárodní ochranu s důvody, které uváděl žalobce ve své opakované žádosti. Žalobce ve své opakované žádosti žádné nové skutečnosti neuváděl, a žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování neměnnosti azylových důvodů.
24. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce ve své opakované žádosti nijak nespecifikoval, že by v případě návratu žalobce do země původu bylo vyloučeno, aby jej jeho vietnamská družka následovala do země původu. Dále pak nelze považovat za změnu okolností relevantních pro posouzení důvodnosti žádosti o azyl, že v mezi dobí od první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se rozešel s původní družkou a našel si družku jinou. Rovněž skutečnost, že dospělá dcera provdaná za občana České republiky čeká dítě, či se stará o novorozence, nelze považovat za novou azylově relevantní skutečnost, která je odlišná od údajů, uvedených v první žádosti o azyl, kdy žalobce poukazoval na pobyt Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dospělé dcery na území České republiky. V rámci totožnosti důvodů uváděných žadatelem o azyl je nutno posuzovat pouze skutečnosti, které by mohly být azylově relevantní. Drobné změny v rodinných poměrech žalobce či jeho příbuzných, není možné považovat za skutečnosti, které by měly být v rámci opakované žádosti cizince zohledňovány. Žalobce pak neuvedl žádné závažné výjimečné skutečnosti, které by odůvodňovaly z důvodu rodinných vztahů nutnost jeho přítomnosti na území České republiky. V tomto směru dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud skutečnost, že žalobce si našel jinou partnerku a skutečnost, že jeho dospělá dcera provdaná za českého občana čekala dítě a následně se starala o novorozence, neshledal za skutečnosti odlišné od důvodů uváděných v jeho původní žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobce poukazoval na existenci družky a dospělé dcery na území České republiky.

25. Soud zdůrazňuje, že žalobce žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mohl být pronásledován v zemi svého původu, případně, že by mu v případě návratu do země původu hrozila vážná újma, ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany netvrdil. Rovněž je třeba vzít v potaz skutečnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po 15 letém pobytu na území České republiky, přičemž jak v době podání první, tak v době podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu pobýval žalobce na jejím území neoprávněně.
26. Soud tedy vyhodnotil námitku žalobce, že došlo ze stany žalovaného k nesprávnému posouzení otázky totožnosti důvodů předmětné žádosti o mezinárodní ochranu, jako nedůvodnou.
27. Dále žalobce namítal, že žalovaný dostatečně neporovnal situaci v zemi jeho původu v době podání první žádosti a v době podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v rozhodnutí výslovně zmínil pouze podklady týkající se současné situace ve Vietnamu. Zde soud musí zdůraznit, že žalobce nikterak nezpochybňoval úplnost či aktuálnost podkladů, které si správní orgán opatřil k posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Z pravomocného rozhodnutí o zamítnutí první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vyplývá, že z údajů o zemi původu nevyplynuly žádné důvody pro přiznání mezinárodní ochrany. Samotný žalobce pak, jak bylo již výše uvedeno, žádné nové důvody pro přiznání mezinárodní ochrany spočívající v situaci v zemi původu netvrdil. Pokud tedy žalovaný ani z aktuálních podkladů o zemi původu neshledal žádný důvod, který by odůvodňoval přiznání mezinárodní ochrany žalobci, lze konstatovat, že z hlediska azylově relevantních hledisek nedošlo ke změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento závěr žalovaného je dle soudu plně přezkoumatelný. Postup žalovaného tedy dle soudu nezpůsobil nemožnost přezkoumání jeho úvahy o údajné absenci změny situace ve Vietnamu. Ani tuto námitku tedy neshledal soud jako důvodnou.
28. S ohledem na to, že žalobce neprokázal ani netvrdil existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení, dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud má také za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 18. listopadu 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.